

KOTĚ V DŽUNGLI

Zorí přišla na svět v daleké Indii.

Teď si možná představujete krásnou indickou princeznu v hedvábném sárí a stříbrných opáncích, s třpytivou čelenkou v tmavých vlasech, rudým drahokamem uprostřed čela a se spoustou zlatých náramků na ruku. Jedno jste uhodli správně – Zorí byla opravdu krásná. Všechno ostatní bylo ale docela jinak. Proč? Protože Zorí byla malá roztomilá tygřice! Jméno dostala od své tygří matky. Zorí nenosila žádné sárí, čelenku ani náramky, a kdyby se snad někdo pokusil přilepit jí na čelo drahokam, nejspíš by utržil pořádný škrábanec. Každé kotě má přece dráčky, natož to narozené v džungli!

Co je džungle, mnozí víte. Když maminka řekne, že si ve vašem pokojíčku připadá jako v džungli, dělá si leg-raci. Myslí tím velký nepořádek. Ale opravdová džung-

le není žádný neuklizený pokoj, kdepak. Je to většinou neprostupná změť obrovských stromů s propletenými korunami a dlouhatánskými liánami nad houštinou, kterou tvoří vzácné tropické křoviny, traviny a květiny. Zároveň je to však domov tisíců malých i velkých zvířat – šelem, ptáků, hadů a všelijakého hmyzu.

Člověk v džungli nežije, a když se tam přece někdy objeví, je to často nebezpečné jak pro zvířata, tak pro něho samotného. Mnohý lovec i pytlák už poznal na vlastní kůži, jak statečně dovedou obyvatelé džungle svůj domov a životy bránit. Pokud má ale člověk zbraň, potom je silnější, a zvěř se před ním musí rychle skrýt nebo utéct.

Když se Zorí narodila, neměla ani tušení, kdo je a kde je, a ze samého leknutí začala pronikavě mňoukat. V takové chvíli se zvířecí mládě chová podobně jako dítě, které se poprvé nadechne a dá se do křiku. Zatímco nemluvně je zvědavé a ten neznámý velký svět si začne hned prohlížet, tygří kotě si na rozkoukání pár dnů počká, ještě totiž nevidí.

Malý tygřík se taky musí honem postavit na vlastní nohy, aby našel mléko u matky a utišil hlad. Stát brzy na vlastních nohou je třeba i v jiném smyslu – odmalička se učí lovit, aby se co nejdřív dokázal uživit sám. O ně-

jaké škole, do jaké chodí děti, nemůže být řeč. Pro tygří kotě je školou džungle a učitelkou jeho máma.

Tygřice neměla na starost jen malou Zorí. Narodil se jí i tygřík, kterému dala jméno Šark. A jako každá dobrá matka začala obě mláďata učit všemu, co sama znala a uměla. Předváděla jim, jak se mají tiše plížit, jak mají rychle běhat a jindy zase bez hnutí ležet, ukrývat se v trávě nebo za keřem a číhat na kořist. Ještě je krmila mlékem, ale už jim přinášela i kusy masa z lovu. Brala je na krátké výpravy kolem malé skryté rokle, kde bylo jejich doupě.

První pokusy Zorí a jejího bratříčka o ulovení vlastní kořisti byly nemotorné a hodně legrační. Ale pokud se jim podařilo myšku nebo ještěrku přece jen chytit, dostalo se jim pochvaly. Olíznutí horkým jazykem a přítulení k matčině teplé srsti znamenaly, že jsou dobrými žáky a máma z nich má radost.

„Džungle je váš domov,“ vysvětlovala jim tygřice řečí, které rozumějí jen zvířata. „Dá vám obživu, ale je taky nebezpečná. Na mláďata mají spadeno šelmy a hadi. Dokud nevyrostete a nezesílíte, neubráníte se jim. Držte se blízko mě a já vás ochráním.“

Jindy přísně nakazovala:

„Když odejdu na lov, a ten může někdy trvat dlouho,

zůstaňte schovaní. Ani na chvílku neopouštějte doupe a tiše čekejte, dokud se nevrátím! Zvláště dobře se musíte ukrýt před člověkem, je to náš největší nepřítel. Je vysoký a nevypadá jako zvíře, ale umí rychle zabíjet. Říká si lovec a nezáleží mu na tom, jestli uloví mládě, nebo dospělého tygra. Poznáte ho podle zbraně, která štěká jako silný vlk!“

Zorí a Šark sice poslouchali, jenže chápali tak každé páté slovo. Džungle je asi všechno to zelené, co roste kolem. Ale co se skrývá ve tmě za stromy? Tam jsou ty šelmy a hadi? Jak vlastně vypadají? A co je to vlk? A co zbraň? Měli spoustu otázek, a maminka tygřice trpělivě vysvětlovala. Nakonec pokaždé řekla:

„To všechno poznáte sami, až trochu povyrostete a vydáme se spolu na opravdový lov.“

„A zatím si budeme hrát?“ ptala se Zorí, když ji učení přestalo bavit.

Tygřice si povzdechla, ale potom se skulila do trávy a už se všichni tři kočkovali. Ať se však strkali a plácali tlapami, jak chtěli, jeden druhého nikdy neškrábl. A matka byla velká a silná tygřice, takže drápy měla pořádné! Uměla je ale zatáhnout, a potom byly její tlapy měkoučké. Jenže co zuby? Ty zatahovat nedovedla! A přece – když kousala silnými špičáky své děti do krku,

do nohou a do zadečku, taky to nebolelo. Proč? Protože to všechno bylo jenom jemné drápání a kousání z lásky. Dravé šelmy umějí být k mláďatům něžné, naučily je to jejich vlastní mámy, a hlavně příroda, matka všech zvířat.

Zorí byla šťastné tygří kotě. S ničím si nedělala starosti a obavy své maminky nechápala. Neměla strach z nebezpečí, vždyť ještě žádné nepoznala. A proto taky nevěděla, že radostný čas dětství netrvá věčně.